

gift, og jeg har derfor tænkt mig, om man ikke kunde ordne dette Forhold paa en noget anden Maade. Det er jo ganske vist, at Redningsvæsenet ikke sorterer under Justitsministeriet saaledes som Strandingssvæsenet, men derfor kunde der vel dog, som jeg før tillod mig at bemærke, finde en Forbindelse Sted mellem dem. Jeg har derfor tænkt mig, at Strandfogderne maa jo dog alligevel i uroligt Vejr, naar der kan være nogen Sandsynlighed for, at der kan foregaa Indstrandinger, patrouillere en eller to Gange om Natten langs Kysten i deres Strandlen, at man maatte kunne sætte sig i Forbindelse med dem og derved organisere en saadan Vagtjeneste, idet der hvedes dem et Vederslag derved. Strandfogderne ville selvfølgelig kunne udføre dette billigere end nogen anden, da de jo ere interesserede i at bevogte Stranden. Dette vilde have sin meget store Betydning, og jeg er overbevist om, at det vilde have til Følge, at ikke saa af de Mennekeliv, der nu gaa tabt ved den Slags Strandinger, der foregaa om Natten, uden at nogen bliver opmærksom derpaa, ville kunne være reddede. Det, der dog egentlig er Redningsvæsenets Hovedformaal, er jo, saa vidt muligt at redde de skibbrudne, og naar der nu aarlig anvendes meget betydelige Summer til Redningsvæsenet, saa forekommer det mig ogsaa, at den mulige Forøgelse af de Udgifter, som dette vilde kræve, ikke vilde være af nogen særlig stor Betydning; men det vilde bidrage til, at Redningsvæsenet paa en endnu bedre Maade end hidtil vilde kunne fyldestgøre sine Formaal. Dette vil jeg derfor tillade mig at henstille til nærmere Overvejelse af det Udvalg, som formentlig kommer til at behandle denne Sag, i Forening med den højtærede Justitsminister. Med Hensyn til Bestemmelsen i § 4 om Bjærgelavene skal jeg kun bemærke, at jeg fuldstændig kan billige Bestemmelserne for den offentlige Del af Strandens Vedkommende. Det er jo en mere tidsvarende Ordning af Bjærgningen af strandet Gods, at den finder Sted gennem Lav, og at ikke, som det egentlig efter den nuværende Strandingsslov kan ske, Strandfogden og enhver anden, der har med Strandingssvæsenet at gøre, kan tilfælde enhver til at deltage dert. Det er jo et Slags Hoveri, som paa ingen Maade er tidsvarende. Jeg finder det derfor fuldkommen rigtigt, at der for saa vidt organiseres Bjærgelav. En anden Sag er det, naar der er Tale om at redde Mennekeliv; da er jo enhver forpligtet til at yde sit Bidrag, for saa vidt han er i Stand dertil. Men jeg skal blot med Hensyn til den her

foreslaaede Oprettelse af Bjærgelav bemærke, at der naturligvis allerede paa forskellige Steder er oprettet Bjærgelav af Rytboerne. Disse Bjærgelav maa jo anstafte sig eller have anstafte sig ikke alene paa, men ogsaa en hel Del andre Redskaber, særlig Lovværk, Takkelage og i det hele forskellige Ting, som ere nødvendige til Bjærgning af Strandingsskuds. Det er i Almindelighed ikke velhavende Folk, som Bjærgelavene bestaa af, og jeg vil henstille, om det ikke kunde vedblive paa saadanne Steder at gaa paa samme Maade som hidtil, at naar et Medlem af Bjærgelavet enten ved Sygdom eller anden Svagelighed er forhindret i selv at udføre dette Hverv, maa han have Ret til at antage en Mand, som for øvrigt har alle de Kvalifikationer, som forlanges i Loven, til i sit Sted at udføre Hvervet for sig; thi ellers vil, hvad der er hans Part af Bjærgningsredskaberne være tabt for ham, og det vil være et betydeligt Tab for ham. Den samme Ret, mener jeg, maatte ogsaa efter hans Død kunne gaa over til hans Enke. Jeg tror, at det er et Forhold, som finder Sted allerede nu, og saa vidt mig bekendt har det ikke afstedkommet nogen Ulempe. Hvor der er Bjærgelav, er der ogsaa andre Personer, der ere Medinteressenter i dem uden selv at være i Stand til personlig at kunne udføre Bjærgningen. Ogsaa for disse Vedkommende forekommer det mig, at en Del Billighed kunde tale for, at de i alt Fald for deres Levetid maa beholde deres Ret, for saa vidt man ikke turde gaa videre. Paa den anden Side har det ogsaa sin Betydning for selve Bjærgningsbesætningerne, da det paa sine Steder kan være vanskeligt nok at skaffe det tilstrækkelige Antal Mandskab til Bjærgningen. Derfor kunde det være heldigt, om Bjærgelavene vare saa talrige som muligt, naar for øvrigt de, der ere Medlemmer af dem, fyldestgøre de Betingelser, som udfordres dertil. Jeg har for øvrigt ikke flere Bemærkninger at gøre til dette Lovforslag, som jeg i det hele kan billige, og jeg vilde sætte megen Pris paa, om det kunde blive til Lov i en nær Fremtid, da, som jeg før antydede, de nugældende Bestemmelser i Strandingsslovgivningen ere i flere Henseender en Del forældede. Strandingssloven staar jo ogsaa i en vis Forbindelse med Søloven, i hvilken et Kapitel — jeg tror det er Kapitel IX. — omhandler Bjærgelønnen. Disse to Love maatte derfor ogsaa helst, hvad dette Punkt angaar, bringes i nærmere Forbindelse med hinanden, end det nu er Tilfældet.